

Arrest

**nr. 76 623 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 14 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn dient op 5 juli 2010 opnieuw een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie op grond van gezinshereniging met de heer R., haar partner met wie zij een wettelijke samenwoning had afgesloten.

Op 27 juli 2010 wordt de partner van de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 13 juli 2011 verkreeg volgens de verwerende partij de Dienst Vreemdelingenzaken informatie uit Nederland van de federale gerechtelijke politie waaruit blijkt dat de identiteitskaart van verzoeksters partner R., die hij voorlegde bij de gemeente Wijnegem bij zijn verklaring tot inschrijving als EU-burger, een intellectuele vervalsing is. Van de gemeente Mol verkreeg de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien informatie dat de heer R. dezelfde persoon is als W. R. R., geboren op 14 november 1979 te Marowijne, van Surinaamse nationaliteit. Geconcludeerd werd dat verzoekster en haar kinderen een samenwoning zijn aangegaan, niet met een EU-burger, maar met een persoon die de Surinaamse nationaliteit heeft en die bovendien op frauduleuze wijze identiteitsdocumenten van een lidstaat van de Unie verkregen heeft.

Het verblijfsrecht van de heer R., partner van de verzoekende partij, wordt op 14 juli 2011 beëindigd omdat hij nooit gerechtigd was op een verblijf als EU-onderdaan.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D. F. S. V. geboren te Paramaribo, op (in) 28.06.1977 van Suriname nationaliteit. En haar minderjarige kinderen D., C. Z. geboren te Paramaribo op 22.06.2000 Onderdaan van Suriname en D., R.I-S. M. S. Geboren te Malle op 01.03.2011 Onderdaan van Suriname

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. De minderjarige kinderen volgen de administratieve situatie van hun moeder.

Reden van de beslissing :

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

De betrokken vreemdelinge is op 15.10.09 een wettelijke samenwoning aangegaan met de Nederlander R., E;. Betrokkene en haar kinderen dienden een bijlage 19 ter in op basis van gezinshereniging met R;, E; op 05.07.2010. Gezien R; sinds 27.07.2010 in het bezit werd gesteld van een E kaart verkreeg de betrokkene een F kaart op 30.12.2010.

*Op 13.07.2011 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) informatie uit Nederland van de Federale Gerechtelijke politie (Centrale Dienst bestrijding valsheden) waaruit blijkt dat de Nederlandse identiteitskaart die R; heeft voorgelegd bij de gemeente W; bij zijn verklaring tot inschrijving als EU burger een intellectuele vervalsing is. Van de gemeente Mol ontving de DVZ informatie dat Dhr R. dezelfde persoon is als W., R. R. (*14.11.1979 te Marowijne) van Surinaamse nationaliteit. Inderdaad blijkt uit vergelijking van de foto's in beide administratieve dossiers dat het over dezelfde persoon gaat. Dhr W. had een Surinaams paspoort voorgelegd bij de gemeente Mol in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging met de verblijfsgerechtigde Nederlandse onderdaan B., E. met wie hij een wettelijke samenwoning had afgesloten op 23.11.10.*

De betrokkene en haar minderjarige kinderen hebben dus geen recht op vestiging in het Rijk op basis van het artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 gezien zij in werkelijkheid geen wettelijke samenwoning heeft aangegaan met een EU burger maar met iemand met de Surinaamse nationaliteit die op frauduleuze wijze identiteitsdocumenten van een lidstaat van de Unie bekomen had.

Het verblijfsrecht van R., E. werd ingetrokken wegens fraude op 14.07.2011. Mevrouw haar verblijfsrecht is een afgeleid recht van zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht. Gezien R., E. nooit recht heeft gehad op een verblijftitel als EU onderdaan hebben mevrouw en haar kinderen evengoed nooit recht gehad op een verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan. Het feit dat het hierbij niet gaat om een persoonlijk bedrog door betrokkene doet niets af aan deze vaststelling. Immers, overeenkomstig het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" vernietigt de fraude gepleegd door mijnheer alle er uit voortgevloeide rechten, dus ook het verblijfsrecht van betrokkene en haar minderjarige kinderen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: "schending van art. 42septies Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids - en evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het art. 8 EVRM."

Het middel luidt als volgt:

"Volgens DVZ is er op 13.07.2011 informatie gekomen uit Nederland vanwege de Centrale Dienst Bestrijding Valsheden (Federale Gerechtelijke Politie) "waaruit blijkt dat de Nederlandse identiteitskaart die R. heeft voorgelegd aan de gemeente Wijnegem bij zijn verklaring tot inschrijving als EU burger, een intellectuele vervalsing is. Van de gemeente Mol ontving DVZ informatie dat de heer R. dezelfde persoon is als W. R. R., geboren op 14.11.1979 te Mar????, van Surinaamse nationaliteit. Inderdaad blijkt uit vergelijking van de foto's in beide administratieve dossiers dat het over dezelfde persoon gaat..." In de beslissing staat dat het verblijfsrecht van R. wordt ingetrokken wegens fraude.

Opzichthens verzoekster wordt gesteld dat haar verblijfsrecht een afgeleid recht is dat uiteraard ook komt te vervallen als gevolg van de toepassing van het rechtsprincipe "Fraus omnia corrumpit".

Middel): schending van art. 42septies Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids - en evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het art. 8 EVRM.

Art. 42septies Vreemdelingenwet voorziet: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden, indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat een administratie, bij het nemen van een beslissing t.a.v. een individuele burger, zorgvuldig alle elementen van het dossier moet onderzoeken, desgevallend de nodige onderzoeksmaatregelen moet nemen om tot een correcte en onderbouwde beslissing te komen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid (Van Damme & Wirtgen, Het rechtszekerheid - en vertrouwens beginsel in 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure 2006, 315).

Het evenredigheidsbeginsel vergt dat de maatregel "het resultaat is van een evenwichtige afweging voor alle betrokken gegevens en belangen, waarbij de maatregel niet meer pijn mag doen dan noodzakelijk uit een oogpunt van herstel van de openbare orde (RvS, 03.06.2008, nr. 183750).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in recht en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom n.a.v. het wettigheidsheids-toezicht moeten kunnen worden gecontroleerd "(I. Op De Beeck & A. Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 103).

1. Het is aan verweerder, die een einde heeft gemaakt aan het recht van verblijf van verzoekster en haar twee kinderen, om aan te tonen dat wel degelijk fraude werd gepleegd in hoofde van de heer R., alias W. op grond van het principe: *Actori incumbit probatio*.

Verweerder spreekt over een 'intellectuele vervalsing', wat suggereert dat er geen manuele of fysieke vervalsing in het spel zou zijn.

Verzoekster kent natuurlijk niet, *hic et nunc*, de informatie uit Nederland van de aldaar bevoegde Centrale Dienst Bestrijding Valsheden.

Zij is volledig afhankelijk van de juistheid van de fraudethesis en van de eventuele initiatieven die de heer R. al dan niet zou nemen.

Inderdaad, indien zou vast komen te staan dat de Nederlandse gerechtelijke politie zich vergist heeft, dan zou verzoekster hiervan het slachtoffer zijn.

Wie zegt bijv. dat de vergelijking van de foto's in de twee administratieve dossiers voldoende uitsluitsel geeft over de vraag of er fraude in het spel is.

Bovendien is het niet onmogelijk dat de heer R. een beroep tot nietigverklaring indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat, desgevallend - waarom niet - de door hem bestreden beslissing wordt vernietigd. Alleen al om die reden heeft verzoekster er belang bij om huidige procedure in te stellen.

2. Niet alleen is het op dit moment voor concludante absoluut onduidelijk of het voorhanden zijnde bewijsmateriaal wel 100% zeker en vaststaand is, doch ook valt op dat verweerder een supersnelle beslissing heeft genomen: er wordt gesteld dat de informatie op 13.07.2011 door DVZ werd ontvangen

en op 14.07.2011, een dag later, zijn blijkbaar reeds alle onderzoeksmaatregelen genomen om tot een dubbele negatieve beslissing te komen.

Dit is merkwaardig, vermits art. 42septies enkel voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde "kan" stellen aan het verblijfsrecht, wat een facultatieve mogelijkheid inhoudt en geen verplichting is.

Art. 42septies, zoals de andere bepalingen van art. 42 Vreemdelingenwet, werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij art. 31 van de wet van 25.04.2007, op zijn beurt de Belgische omzetting van de Europese Richtlijn 2004/38/EG van 29.04.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf.

Deze Richtlijn werd voorafgegaan door een aantal overwegingen die van belang zijn voor de duiding en de interpretatie van de daarop volgende artikelen.

Zo voorziet Overweging (23): "Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen, die zich op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong."

Verweerder maakt toepassing van het rechtsprincipe *Fraus omnia corrumpit* en dus van een reden van openbare orde, alhoewel dit niet uitdrukkelijk in de beslissing wordt vermeld.

Echter, uit geen enkele overweging of geen enkel motief van de beslissing blijkt dat ook maar in enige mate rekening werd gehouden met:

- de graad van integratie van verzoekster
- de duur van haar verblijf
- haar leeftijd
- haar gezondheidstoestand
- haar familiale en economische situatie
- haar bindingen met het land van oorsprong (Suriname)

Nochtans was verweerder op de hoogte - wat wél blijkt uit de beslissing - dat verzoekster twee minderjarige kinderen heeft, die hier trouwens naar school gaan en waarvoor ook kinderbijslag wordt uitbetaald.

Verzoekster zelf heeft in België ook gewerkt, doch is vanaf de vierde maand van haar zwangerschap (jongste kind, geboren op 01.03.2011) moeten stoppen met werken.

De aangevochten beslissing is voor verzoekster neergekomen als een donderslag bij heldere hemel. Dit betekent ook dat zij geen enkele kans heeft gehad om, tijdens een voorafgaande verhoor, ook maar enig bezwaar op te werpen. Evenmin heeft ze aldus de kans gehad te vragen dat verweerder, op basis van het evenredigheidsbeginsel, zou rekening houden met een aantal factoren in het voordeel van verzoekster en haar gezin.

Verweerder had dus duidelijk zelf de verplichting, vooraleer de beslissing te nemen, actief de nodige informatie in te winnen, verzoekster desgevallend via de gekende kanalen, te laten verhoren, enz.... Dit alles is niet gebeurd.

Verzoekster is zelf in dit dossier slachtoffer, samen met haar twee kinderen, doch heeft zich echter op geen enkele manier kunnen verdedigen, wat dus eigenlijk strijdig is met het recht van verdediging.

De mogelijkheid van een voorafgaandelijk verhoor, vooraleer een dergelijke beslissing met een ingrijpende en persoonlijke impact wordt genomen, maakt daar deel van uit."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 14 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster en haar kinderen hebben hun verblijfsrecht bekomen als familielid van een burger van de Unie, in hoofde van de partner van verzoekster, de heer [R.]. De partner van verzoekster heeft een E-kaart bekomen op 27 juli 2010, een verblijfstitel als EU onderdaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter op 13 juli 2011 informatie gekregen vanuit Nederland vanwege de Centrale Dienst bestrijding valsheden van de Federale Gerechtelijke Politie. Deze merkten op dat het paspoort dat de partner van verzoekster had gebruikt bij de verklaring tot inschrijving als EU burger een intellectuele vervalsing betreft. Vanuit een andere bron, en meer bepaald de gemeente Mol, ontving de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer de informatie dat de partner van verzoeker gekend stond onder de naam [W.R.R.], en eigenlijk de Surinaamse nationaliteit heeft.

Uit deze informatie wordt terecht afgeleid dat de partner van verzoekster op frauduleuze wijze het verblijfsrecht als EU burger heeft verworven. Hij heeft immers de Surinaamse nationaliteit, en heeft dus

geen recht op verblijfsrecht als EU onderdaan. Omdat het verblijfsrecht van de partner van verzoekster gebaseerd is op fraude, wordt ook het afgeleide verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken. De fraude gepleegd door de partner van verzoekster vernietigt immers alle uit de fraude voortvloeiende rechten. Verzoekster kan geen wettelijke samenwoning aantonen met een EU burger, vermits zij samenleeft met iemand die op frauduleuze wijze identiteitsdocumenten heeft bekomen vanwege een lidstaat van de Unie.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster deze redenering niet betwist, en het niet oneens schijnt te zijn met het feit dat haar verblijfstitel een afgeleide is van die van haar partner, en dat als diens verblijfstitel wordt ingetrokken, ook de hare geen reden van bestaan meer heeft.

Verwerende partij stelt vast dat de beslissing tot stand is gekomen op basis van een grondig voorafgaand onderzoek. Niet alleen werd er informatie bekomen vanwege de Nederlandse Federale Gerechtelijke Politie omtrent de echtheid van het gebruikte paspoort van de partner van verzoekster. Uit deze informatie bleek dat de man een vervalst document had voorgelegd bij zijn verklaring tot inschrijving. Bovendien werd de informatie die de gemeente Mol verstrekt had, gecontroleerd, en werd na vergelijking van de dossiers vast gesteld dat verzoeksters partner, gebruikmakend van een valse naam en identiteit, verblijfsrechten als EU burger heeft verworven.

Verzoekster zegt dat het onderzoek niet grondig gebeurd is, maar brengt geen concrete elementen aan waaruit dit zou blijken. Zij bekritiseert de beslissing, maar brengt geen informatie aan waaruit moet blijken dat het gevoerde onderzoek niet zorgvuldig zou zijn gebeurd.

De thans bestreden beslissing is een gevolg beslissing van de intrekking van het verblijfsrecht van de partner van verzoekster. Indien verzoekende partij van mening zijn dat de beslissing in hoofde van de partner van verzoekster een onterechte beslissing is, dan moet die beslissing worden aangevochten.

Dat daags na de bekomen informatie dat er fraude werd gepleegd reeds een beslissing werd genomen betreffende het verblijfsrecht van verzoekster, is op zich geen bewijs of zelfs maar een aanwijzing dat het onderzoek niet zorgvuldig zou zijn gevoerd en dat er niet de nodige tijd voor werd uitgetrokken.

Verzoekster meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn, en dat zij gehoord moest worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de hoorplicht niet van toepassing is in het kader van administratieve beslissingen genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet.

"Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003)." (RW, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008)

Verzoekster hekelt het feit dat er geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke problematiek en haar integratie en die van haar kinderen in het land.

Verwerende partij merkt op dat deze afweging niet perse hoeft gemaakt te worden in het kader van de thans voorliggende beslissing. Verzoekster duidt geen enkele wetsbepaling aan waaruit zou blijken dat de integratie-inspanningen en de persoonlijke toestand moeten afgewogen worden alvorens het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken. In casu waren de feiten glashelder, en staat het vast dat verzoekster haar verblijfsrecht te danken heeft aan haar partner, die op zijn beurt op frauduleuze wijze verblijfsrechten heeft verworven als EU onderdaan.

Aangezien haar verblijfsrecht een afgeleide is van dat van haar partner, is het logisch dat na de intrekking van het verblijfsrecht van de partner ook het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen een einde neemt.

Verwerende partij kan uit het verzoekschrift van verzoekster niet afleiden waarom zulke beslissing onredelijk zou zijn.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd.

20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster stipt ook een schending van artikel 8 EVRM aan. Eerst en vooral merkt verwerende partij op dat deze schending van artikel 8 EVRM nergens wordt toegelicht. Bovendien merkt verwerende partij op dat de verblijfsrechten van het ganse gezin beëindigd werden, waardoor het gezin zeker niet gescheiden zal worden van elkaar, zodat zij hun gezinstoestand kunnen verder zetten in het buitenland. Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

De verzoekende partij betwist niet dat het volstaat dat haar partner fraude heeft gepleegd opdat de verwerende partij haar verblijfsrecht kan beëindigen op grond van artikel 42 septies van de vreemdelingenwet. Evenwel meent de verzoekende partij dat het de verwerende partij toekomt te bewijzen dat de partner R. wel degelijk fraude heeft gepleegd. Voorts trekt zij in twijfel dat de heer R., haar partner, fraude pleegde.

Uit het dossier blijkt dat de partner van de verzoekende partij geen beroep instelde tegen de beslissing die zijn verblijfsrecht beëindigt op grond van de door hem gepleegde fraude. Uit deze beslissing blijkt dat deze partner zich heeft voorgedaan als Nederlands EU-onderdaan terwijl hij de Surinaamse nationaliteit heeft. De redenering dat de verwerende partij deze fraude ten overstaan van de verzoekende partij dient te bewijzen kan niet gevolgd worden nu de heer R. geen beroep heeft aangetekend en derhalve is komen vast te staan dat zijn verblijfsrecht definitief is beëindigd ten gevolge van de misleidende informatie die hij heeft verstrekt aan de overheid, grond waarop hij zijn verblijfsrecht in oorsprong heeft verkregen. Gelet op deze vaststelling is dit feitelijk gegeven voldoende bewezen en dient er redelijkerwijze niet (meer) te worden nagegaan welke elementen aan de basis van deze fraude lagen nu de partner van de verzoekende partij deze fraude niet heeft betwist, aangezien hij geen beroep heeft aangetekend. Het komt thans de verzoekende partij toe aan te tonen dat deze fraude op een misverstand zou berusten, wat zij in casu nalaat te doen. Ter terechtzitting hierop gewezen kan de verzoekende partij evenmin aantonen dat haar partner beroep heeft aangetekend tegen de beslissing die diens verblijfsrecht beëindigt op grond van fraude.

Het gegeven dat de bestreden beslissing *"supersnel"* werd genomen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de Belgische omzetting van de Richtlijn 2004/38/EG en verwijst naar haar overweging 23 om voor te houden dat de verwerende partij rekening moet houden met de graad van integratie van de verzoekende partij, de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar familiale en economische situatie en haar bindingen met het land van herkomst, wordt erop gewezen dat noch de verzoekende partij noch haar partner EU-onderdanen zijn derwijze dat deze grief niet dienstig is. Het gegeven dat de kinderen schoollopen en dat de verzoekende partij in het verleden heeft gewerkt doet evenmin afbreuk aan het voorgaande.

In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij moet afgeleid worden dat zij de schending van de hoorplicht aanvoert, toont zij niet aan hoe het horen van de verzoekende partij de bestreden beslissing zou kunnen hebben beïnvloed, daargelaten de vaststelling dat de bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) geschonden is, wordt opgemerkt dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te

raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN